

Embruixat

Acabava de despertar-se. Durant un instant, cregué que ho havia somniat; però no; no havia tingut cap malson. Era real la fredorosa i rellentosa pedra sobre la qual jeia estirat; i tampoc no era cap il·lusió la panerola que se li enfilava per una cama. Havia intentat de traure-se-la de damunt, però quasi es va sorprendre en recordar que tenia les mans i els peus nugats amb fortes cadenes, que notava, tot i que no podia veure-hi. La primera vegada, a l'inici, havia pensat que havia esdevingut orb; tanmateix, una llum, grisenca primer, somorta després, groguenca i fluctuant quan arribà al seu costat, li mostrà l'habitacle. I, amb el pas del temps, aqueixa mateixa llum, cada vegada que trencava l'ombra freda del lloc i permetia entreveure els obagosos i ominosos murs, li exposava tots els sinistres turments que hi eren, i que, com ell, semblaven despertar amb l'arribada de la dolorosa claredat. I el silenci, especialment esgarrifós quan començava i acabava, era interromput, ara i adés, pels crits esquinçadors procedents de les altres masmorres i, sovint, de la seua.

I tornava a recordar per enèsima vegada com el despertaren, la nit quan tot començà, els renecs i les amenaces de la xusma contra ell; com estaven abrandats d'ira els ulls d'aquella gentussa; com rellüïen les cares sota la resplendor de les pires atziagues; com s'alçaven des de la calitja pals, forques i dalles que, fantasmagòricament, ballaven una dansa macabra i enfollida; com enderrocaren la porta de sa casa i el lligaren indefens; com el dugueren al tribunal; com l'interrogaren; com fou, finalment, condemnat a tortura i tancat en aquell calabós escruixidor.

I ara hi era; sense nits i sense dies, dels quals ja havia perdut la noció. Com més temps passava, pitjor es trobava. Els músculs, els tenia enredrats i adolorits. Sentia que estava molt a prop del col·lapse i dubtava que suportés més qualsevol turment que li poguessen infligir. De sobte, va començar a sentir quelcom que l'aterria. Novament, oïa uns passos que, primer, sonaven llunyans, com irreal; després, més clars i repetitius, com aigua monòtonament degotant; i que, a poc a poc, s'aturaven davant de la porta. A mesura que s'havien anat apropant, la llum que els acompanyava, com un ritual tètric, també havia canviat fins a esdevenir somorta. A continuació, va sentir un soroll de claus i una que obria el pany. Tot seguit, el torturador va despassar el forrellat i va entrar amb una torxa, que groguejà la cambra dels turments, la qual cosa va fer que la panerola, espantada, fugira. El fosc fum i la forta fetor de la resina feien l'aire de la masmorra quasi irrespirable. El torturador, silenciós i sortit de les tenebres, es disposava a escometre de nou, amb efectivitat, la seua faena. L'embruixat, però, va notar un calfred que li recorria la columna vertebral, i va saber que no hi resistiria més. Aleshores, es va decidir a confessar, i va dir al botxí:

—Feyts ad nós favor, e non donets may's turment.

»Nós confessarem. Confessarem ad vós tot allò que sabem.

»Sí: que amem aqueixa dòmna e amiga dolça nostra.

»E ya de la seua nostra ànima és companya.